

Partea a I-a

Fabian

Aniversarea resemnării

Încă mă întreb de ce a ținut nevastă-mea să ajungem aici, fie și pentru un weekend; știu că vrea să fim printre prieteni, ei atenuază ecoul amplificat de golul dintre noi, dar Ben și Ana? Relația noastră s-a răcit în liniște – cred că la asta s-a gândit și Carina când a invitat mai multe cupluri. Rămășițele legăturii noastre au născut o liniște nesfârșită, dar nu aceeași liniște pentru amândoi, până și liniștea ne-o purtăm separat, fiecare pe partea lui de pat, fiecare pe colțul lui de canapea.

... această punere a inelelor și îngerul Tău să meargă înaintea lor în toate zilele vieții lor, acum și pururea și în vecii vecilor...

Îmi simt verigheta încolăcită ca un șarpe în jurul gâtului, deși am încetat să o mai port de vreo doi ani.

... vecii vecilor...

Automatisme și-atâta liniște.

E trist să se termine o relație, dar infinit mai trist să continue doar pentru că am făcut niște promisiuni în care am crezut pentru un timp; amândoi înfomețați și osteniți ca doi ogari care continuă cursa când nu mai este nimic de pierdut, darămite de câștigat.

Treisprezece ani de căsnicie se împlinesc taman azi. Treisprezece ani bătuți ca niște cuie în mine, ani care au trecut brăzdându-mi pe chip albiu secate de izvoare, argintându-mi tâmplele.

Ani de resemnare.

De dimineață, am condus până la Sinaia pentru a-i cumpăra un buchet de flori, pe care i l-am lăsat pe pat, alături de o cutie cu brățara admirată acum câteva săptămâni. Cineva ar spune, poate, că sunt un soț extraordinar sau măcar unul grijuliu. Dar eu mai știu cum sunt? Asta este viața? Asta este fericirea? Asta-i tot? Pentru asta am ajuns să trăiesc 40 de ani? Pentru încă o aniversare, încă o mașină, încă o firmă achiziționată? Nu mă aștept să mă cațăr pe muntele fericirii și să rămân acolo, utopia asta e pentru creduli, dar nu se poate ca asta să fie tot, amorțea asta care picură din gânduri în membre și mi le îngreunează; nu, trebuie să fie ceva mai mult, trebuie să fie!

Gândurile îmi roiesc precum păsările neliniștite care nu-și mai găsesc drumul către cârdul care despică nori și destramă visuri. Visurile mele. M-a trăit viața și s-a răzbunat pe mine pentru că n-am știut să visez grandios; m-a deșteptat devreme bătaia lor de aripi; se roteau în jurul a două preocupări: metamorfoza căsniciei mele și cadoul pentru Carina. Ultimul weekend ni l-am petrecut în Maldive, unde am sărit în piscină de pe cea mai înaltă trambulină; nu că mi-ar fi făcut vreo plăcere, totul îmi este indiferent, iar dacă viața are gust, eu nu mai am papile gustative pentru ea; am sărit ca să mă trezesc din toropeală, să simt ceva, orice, măcar pentru o clipă. Ud și înciudat, m-am întors la fel de plictisit lângă Carina. Ce altceva puteam să fac? Dacă sunt cumva bolnav și medicul meu este un incompetent? Oricum n-am încredere în doctori, în afară de chirurghi, desigur. Off... ce liniște... De ce trebuie să primesc mereu urări în care mi se dorește liniște sufletească? Cine dracu' vrea liniște sufletească? Am cerut eu așa ceva, fără să-mi dau

seama? N-o să am suficientă liniște sufletească când voi muri? Vreau să simt că trăiesc, vreau să trăiesc! Vreau să vreau!

Nu reușesc să mai dorm nici măcar cinci ore pe noapte; mă trezesc zilnic în bătaia primelor raze de soare și mustăcesc gânduri care mă uimesc și pe mine.

Îmi amintesc de ziua nunții, de fața radioasă a Carinei; era îmbrăcată într-o rochie albă, diafană, eu eram îndesat într-un costum negru, cu cravata asortată la buchetul ei de flori. Mă simțeam un pinguin accesoriizat cu piesa centrală, viitoarea mireasă care le va da peste nas domnișoarelor de onoare. Făceam ceea ce trebuie: îngenunchiasem în fața Carinei după mai mulți ani de relație și după câteva apropouri fără umor din partea ei, hotărârea s-o cer de nevastă fiind luată în urma unei suspiciuni de sarcină care se dovedise până la urmă falsă. Nu-mi ardeau călcâiele după însurătoare, dar am zis că bâlciul ceremoniei va trece repede. M-am opintit încăpățânat, refuzând dansul mirilor, un moment înfiorător, o combinație absurdă de vals clasic ce trebuia să dea într-un rock turbat; ascultasem propunerea instructorului de dans al Carinei cu o teroare de nedescris; entuziasmul Carinei era invers proporțional cu al meu. Să asud pe ringul de dans ca un curcan căpiat era ultima mea dorință. Am reușit să-mi conving viitoarea soție că sunt complet neta-lentat, iar dacă nu m-ar fi crezut, aș fi recurs chiar și la o criză de apendicită, dacă se îngroșa gluma, numai să scap de năpastă. Uff... au trecut și astea... și altele...

Încă o aniversare a resemnării.

Pot răsufli ușurat, cadoul Carinei este bifat, mi-am încheiat obligația de soț convenabil. Atunci se termină iubirea, chiar atunci, când plăcerea lasă locul obligației, când în fotografiile pe care ți le face partenera vezi o persoană pe care n-o cunoști,

dar îi recunoști tristețea adunată-n ochii goi, un chip de pe care s-a șters tot entuziasmul.

Închid ușa fără zgomot și cobor la parter, în livingul imens unde canapelele cafenii de piele ecologică se odihnesc în fața unui televizor lățit pe jumătate de perete. O pianină mare și amuțită se relaxează într-un colț, flancată de două coloane grecești, sculptate cu scene mitologice. Totul este prea voluminos, somptuos, dar și artificial, designerul și-a dat silința o idee prea mult, reușind să epateze, iar asta nu este neapărat rău, dar nici neapărat bine. Miroase a lemn de brad și a muzeu de arheologie. Deasupra mea atârna o lustră metalică de alamă, model gotic, ca o amenințare ce vine de undeva din grinzile masive din lemn.

Mă cutremur țintind lustra cu privirea. Mă așez pe canapea și continui să mă uit la ea cu o privire de om nebun. Cum ar fi dacă mi-ar cădea lustra asta-n cap și mi-ar rămâne înfiptă-n craniu ca o pălărie mai avangardistă? Aș încremeni pe vecie cu o expresie de consternare sau poate doar aș semăna cu o dansatoare din buric care tocmai și-a terminat dansul cu lumânările pe cap. Ar ține asta loc de divorț sau aș merge și pe lumea cealaltă cu veriga aurită încleștată în jurul gâtului, fără drepturi, doar cu obligații?

Iar gândurile.

Cu siguranță că așa o moarte mi-ar știrbi prestigiul post-mortem, Carina fiind nevoită să găsească o explicație, să+mi inventeze o moarte ceva mai demnă. N-ar putea spune pe la firmă:

– Vai, dragă, poc-țoc, i-a căzut lustra-n cap și-a dat colțu' asemenea unui nățărău ghinionist. L-am găsit întâmplător când mă duceam s-arunc gunoiul, că mirosea de numa'-numa'. Gunoiul, gunoiul, desigur.

Nu! Va spune mai degrabă:

– Epuizare, epuizare, eu i-am zis să nu mai muncească atât, dar el... un perfecționist, l-ați cunoscut și voi. Sunt neconso-
lată!

Oare Carina ar suferi? Ar suferi, desigur, ea face totul ca la carte, va suferi așa cum trebuie și așa cum se așteaptă ceilalți s-o facă. Sunt sigur că ipostaza de văduvă îndoliată ar prinde-o de minune, iar după un an sau doi s-ar mărita cu vreun avocat sau procuror, că doar nu s-ar căsători cu vreun crescător de prepelițe, de melci sau cu vreun iluzionist, nu ar fi stilul ei – pot spune orice la nervi despre Carina, dar nu că n-ar avea stil.

Iar gândurile.

Unul dintre pereții livingului, o fereastră imensă, descoperă peisajul care-mi taie respirația de-atâta verde; natură captivă într-un tablou de Andrei Brânișteanu. Ies în curtea vilei, mă cheamă fiecare frunză, fiecare fir de iarbă. Ceață. Se înalță de pe crestele munților, agale, agale, descoperind o vale umbrită de pădurea de conifere, case din cărămidă și piatră cu acoperișuri țuguiate, înroșite ca ouăle de Paști, orânduite gospodărește de-a lungul străzilor neasfaltate, pietruite cu prundiș. Inspir dimineața. Rămășițele nopții încă se oglindesc în boabele de rouă; se sparg alunecând pe pământ, scuturate de ielele nopții trecute. Nimic nu este forțat în natură, doar natura omului este nefiresc de convulsivă, disonantă.

Vizavi de vilă este amenajat un adăpost pentru cai, un fel de staul modernizat, mărginit de un gard din plasă metalică, pe care oricare dintre caii de-acolo l-ar sări cu ușurință, dacă n-ar fi priponit, mai întâi în mintea lui și-apoi de oameni. Suntem priponiți de iluzii.

Mă așez într-un balansoar și-mi aprind o țigară, bucurându-mă de răcoarea tihnită ce-mi astâmpără zbuciumul. Rup o frunză de măceș și-o frământ între degete. Miroase a viață. Dacă mi-aș pune-o pe rană?

– Era atât de greu să-ți amintești de geantă?! ... se aude vocea iritată a lui Tudor.

Mă trezesc. Uitasem unde sunt, cu cine sunt, dar, mai ales, cine sunt.

– Aveam în ea un... un... un pachet de cărți de joc și niște cărți de citit. Și-mi amintesc perfect că ți-am spus de ea. Poftim, acum!

– Care geantă, Tudore? Halucinezi. Era omleta cu ciuperci? Diana este mirată ca de o mare grozăvie.

– Aia portocalie, din piele de drac, cum care?

– De ce nu-ți faci singur bagajele, mă rog? îi răspunde cu o voce la fel de iritată Diana. Și ce cărți? Poate doar ca să adormi mai repede. Ai citit vreodată o carte de când suntem împreună? Ce tot vorbești acolo?

– Da, dragă, de mai multe ori, scrâșnește Tudor.

– Aceeași carte de mai multe ori?

Diana râde cu poftă.

– Și tu ai fundul mare!

Diana se oprește nedumerită. S-au refăcut jocurile!

– Iar tu ai nevoie de lumini de semnalizare în jurul vasul de toaletă, ca să-l nimerеști.

– Poate, dar n-am fundul mare, răspunde Tudor, liniștit.

Știe că a câștigat. Nu se întâmplă des, așa că-și savurează din plin momentul de glorie. Nu se știe cât va dura până când Diana își va reveni și-și va lua revanșa. Mă bufnește râsul. Cei doi au reiterat veșnica dispută care-i destinde pe toți cei care

asistă la ea și îi tensionează pe protagoniștii acesteia. Este liniște preț de câteva momente.

– Fabian, ce Dumnezeu faci în leagăn? Ai dat în mintea copiilor?

Cred că Diana are de gând să se certe și cu mine, acum că abandonase subiectul genții din piele de drac. E mai frumoasă când e furioasă, ochii îi sunt mai vii, obrajii aprinși și se contopesc cu jarul buclelor de un roșu de cireașă pârguită de soarele lunii mai. Dacă aș fi un spirit mai liber, m-aș putea îndrăgosti de înfocarea ei, dar nu sunt.

– Vă evit...

Sunt sincer. Zâmbesc.

– Cam târziu pentru asta, nu crezi? Lasă, știi că ne iubești în felul tău de taciturn tuciuriu. Carina nu s-a trezit? De ce stai singur? Vrei o cafea?

Diana este mereu preocupată de starea de spirit a celorlalți, o trăsătură admirabilă de caracter. Parcă ar vrea să îmi împrumute din pofta ei de viață, să-mi scuture letargia cu o cafea făcută de mâna ei. De-ar fi posibil...

– Iată-mă, bună dimineața!

În cadrul ușii de la intrare apare Carina, nevastă-mea. Urmele somnului nu i se mai vedeau de pe chip, mascate fiind cu pudră și rimel. Bretonul îi este proaspăt ondulat. Nimic lăsat la voia întâmplării. Știu tot ritualul. La încheietura mâinii îi strălucește brățara pe care i-am dăruit-o. Acum se va îndrepta către mine, îmi va mulțumi și ne vom preface că totul este așa cum trebuie să fie.

– Îți mulțumesc, iubire!

Carina vine și mi se așază pe picior, înlănțuindu-mă cu brațele ei lungi și albe, epilate cu grijă. Nu suportă să aibă păr

în altă parte decât pe cap, se oripilează în fața filmelor porno cu tailandeze păroase – și a filmelor porno, în general. Eu n-am nimic împotriva filmelor de genul ăsta sau a tailandezelor, fie ele și păroase. De câte ori mă uit la un astfel de film, Carina îmi dă de înțeles că par un pervers. Nu spune nimic, doar atitudinea i se schimbă ostentativ. Un gest mai sec, o ușă închisă mai puternic decât de obicei, o privire mai tăioasă decât bisturiul unui neurochirurg. Arată ca și cum s-ar fi trezit acum cinci ore, adică impecabil. Își atinge obrazul neted de al meu. Miroase proaspăt, marin... Ciudat, nu obișnuiește să cumpere parfumi cu miros marin, spune că doar le-ar da cadou unor femei fără personalitate; disprețuiește oamenii care nu știu ce vor și îi este teamă de femeile îmbrăcate ca niște băbății, spune că ascund mereu ceva. Împărtășesc această supoziție din urmă a Carinei – nu de puține ori mi-a fost dat să descopăr, cu surprindere, în spatele unor butoni decenti ai unui ilic cu guler brodat sau sub o fustă posacă, lungă până peste peste genunchi, perversiuni sexuale ce-ar face să roșească o actriță de filme pentru adulți. Bărbații asociază în mod natural imaginea unei femei mai șterse cu atribuțiile unei viitoare neveste – de vreme acasă și devotată lui ca nimeni alta, cu excepția mamei sale. Nimic mai fals, o femeie care nu primește în mod obișnuit atenția bărbaților va fi mult mai predispusă la aventuri. Este o compensare destul de logică, ce mi-a fost confirmată în timp de experiențele avute și de bârfele auzite în cercul de cunoștințe în care ne învârteam.

Îi zâmbesc și-mi îndes gândurile în buzunarul pantalonilor, în pumnii strânși.

– Carina, Fabian! Este gata cafeaua, aburindă toată. Să mergem în foișor! strigă Diana, venind cu o tavă cu cafele,